

CA LA MEUCA

CAPÍTOL QUARANTA-U... DE LA SÈRIE ERTO ERES Y EN ERTO TE CONVERTERES

¿Y ERTO qué es?, pregunta la Sónsoles.

No lo sé, hija, respon sincera la Madame. Ha sido un Consejo de la Dirección General de Trabajo. De Don José, concretamente.

Entonces es malo. S'aventura la Encarnita...

Dice que os hace unos papeles porque yo con el reuma no doy ni para coger el lápiz, vosotras le ponéis la firma y a cobrar tan ricamente, hasta que el negocio vuelva a dar dividendos.

¿Y ahora se descuelga usted con los Ertos? Pregunta la Purita. Hace meses que se inventaron los Ertos y la mayoría de la gente no ha cobrado ni un euro.

Pero si paga el gobierno...

Pues eso..., que prometen mucho pero luego no tienen ni una puñetera máquina de escribir y el personal se ha ido de vacaciones y mi primo Jonathan y mi sobrina Deborha, llevan ya cuatro meses viviendo de la caridad de la familia.

Pero vosotras sí habéis cobrado...

Porque hemos estado abiertas de piernas toda la pandèmia.

La verdad es que estoy hecha un lio... Con lo bien que parecía que habíamos remontado, pero el puto rebrote ese... ¿Se les ha encogido la minga a todos o qué?

La Madame es tapa la cara amb el mocador. No plora però és una manera d'estovar els cors de les

seves noies que de tant follar s'han tornat molt sensibles. D'altra banda la Madame ha quedat força tocada amb el seu darrer atac reumàtic. Li fa mal tot i només pensar en haver de complaure a un dels seus vells clients, se li paralitzen les anques.

Fa temps que la Madame té ganes de plegar. No ho ha dit a cap de les seves noies, per no desmoralitzar-les, però sovint s'adorm pensant en el seu vell poble de Soria. Li agradaria passar els darrers anys a la casa dels seus difunts pares, amb la seva germana vídua... I per quan el fred fos viu, segur que trobava algun antic amic d'infantesa... Somnis.

L'ERTO, aquest és el preu de la gran ciutat i dels amants influents...

Me hago vieja...

Que va a hacerse vieja, si tiene más clientes que nosotras.

Eso son los restos de serie. A lo mejor me oís gritar pero es por costumbre, la verdad es que ya no hacemos casi nada. El otro día, Alejandrino, el de ochenta y tres años, se me quedo empotrado en la barriga y no podía bajarse.

Lo que pasa es que con el reuma y los Ertos, una se desanima.

Purita, ¿de verdad que no pagan?

Muy poco y mal y después de mucho papeleo...

Y si no podemos confiar en el gobierno, ¿dónde vamos a parar?

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

ANTITERRORISME

Pràctiques, tàctiques i estratègiques de governs exercits i altres grups especialitzats en adoptar mesures contra el terrorisme. WIKIPÈDIA.

En realitat, normes que es treuen de la màniga els estats per mantenir el poder. Les lleis antiterroristes estan proporcionalment relacionades amb el grau de tirania de cada estat. A més dictadura, més fortes són les mesures, a més democràcia menys lleis calen. Dit d'altra manera, les lleis antiterroristes són les armes aparentment legals dels dictadors per mantenir sota el jou de la seva autoritat al poble que en teoria han de protegir. És la carta blanca, la impunitat, el maquillatge per convertir el terror en arma reglamentaria.

Molts pares tenen la seva pròpia llei antiterrorista per educar als fills.

LA LLUFA

CATALUNYA DESENMASCARADA

Des que va declarar-se l'estat d'alarma a Espanya i el govern va embargar les autonomies sanitàries, el govern català ha estat queixant-se de les mesures preses des de Madrid, denunciant la falta de fiabilitat dels seus experts, el retard de les decisions preses o la seva inutilitat. El clímax va arribar quan la Generalitat va assegurar que si ells haguessin portat les regnes sanitàries de la pandèmia, s'haurien salvat moltes vides. Una frase francament lletja, oportunista i insolidària.

Finalment la situació es normalitza i tornen les competències sanitàries a cada autonomia. Per celebrar-ho, el President de la Generalitat va a un mercadillo, es compra una americana de segona mà, es posa la corbata d'hivern i tot mudat, anuncia que ara anirà tot bé, que només necessiten diners.

Els diners no arriben però el que torna és el virus. Una merda, però alhora, l'oportunitat per demostrar que Catalunya és autosuficient. Però aiiiiii!

Ara resulta que no tenim plans preventius pel segon brot de COVID, ara resulta que no hi ha un tècnic sanitari que expliqui a la població que cal fer, ara resulta que no tenim normes concretes per aïllar o perimetrar o bombardejar les zones afectades. Ara resulta que estem amb el cul a l'aire i, en una setmana, el virus torna a infectar homes i dones de bona fe que es creien emparats per la professionalitat i el bon fer de les autoritats sanitàries catalanes.

Ara, es demostra que l'única decisió que té el govern català, és anar a la contra del govern espanyol. Quina llàstima, quina pena, quina barra. Quina LLUFA es mereixen.